

Tujec stopi bližej ter pobesi oči v tla.

„Jaz, jaz pridem,“ začne zdaj tujec z žalostnim glasom, „jaz pridem od vašega — Radovana.“

„Ali še živi?“ vpraša naglo oče Martin.

„Dà, dà, še živi še, — oče!“ zavpije mladenič ter pade na kolena, „tukaj pred vami je, prosi vas odpuščenja in blagoslova!“

„Ti — moje dete, moj Radovan,“ zakriči mati, „dà, dà, ti si!“ V tem hipu se ga oklene okolo vratu ter pravi: „Dobri Bog v nebesih je uslišal mojo vročo molitev, vsak dan sem molila zate, — čast in hvala mu bodi na veke!“

Vse je bilo zdaj tiho v sobi. — Ta trenotek naj kedó drugi popiše, moje pero tega ne more.

„Ali si obžaloval svoj pregrešek, si se li poboljšal, moj Radovan,“ reče zdaj oče; „nù tako pridi tù sim na moje serce, — vse ti je odpuščeno!“

„Dà, dà, srečo sem imel, oče! S pridnostjo in varčnostjo sem si pridobil nekaj premoženja, ki ga položim tukaj v tvoje roke,“ reče Radovan ter položi k očetu na postelj veliko mošnjo napolnjeno z novci. Zdaj se sklone k očetu poljubi mu roko in pravi: „Nijsem si upal prej domov pred tvoje oči, dokler si nijsem prihranil tega premoženja, da pomorem tebi na tvoje stare dni.“

„Daj materi novce, jaz ne potrebujem ničesar več, dragi moj Radovan, ločiti se moram!“

„Oj oče! oče! ostani pri nas, ostani pri nas,“ vpije Radovan in solz ploha se mu vsiplje po obrazu.

„Blagoslov božji naj bode z vami, njegova sveta ljubezen naj vas vse skupaj objame!“ To rekši stegne oče Martin svoji suhi roki še enkrat čez tri osebe, ki so klečale pri njegovej postelji ter so milo milo jokale; sladek smehljej se prikaže še enkrat na njegovem bledem obrazu, potlej globoko vzdihne, zarohni in — — Martina nij bilo več med živimi.

Še so klečali vsi trije pri postelji; — mati Dora se oglasi in pravi: „Tako je umerl pošten mož, človek s čisto dušo in s čisto vestjó! Bog mu daj večni pokoj in večna luč naj mu sveti!“ —

Radovan je staro bajto vso predelal, in je svojej materi stregel do smrti.

A Jožek je bil čverst, skoz in skoz pošten rokodellec.

Dober svèt.

Nek brodnik si nij ves dan ničesar zaslužil. Baš se je hotel jezen domov verniti, ko ga nekedó pokliče in prosi, da bi ga čez vodo prepeljal. Koj vzame brodnik veslo v roke, stopi v čoln, in prepelje tujca. Ko sta bila že na onej strani, in je hotel tujec na suho stopiti, zahteva brodnik plačilo. Tujec pravi da nijma niti vinarja pri sebi, hoče mu pa za plačilo dober svèt dati. Brodnik odgovori, da on, njegova žena in otroci ne morejo samo ob dobrem svētu živeti. Ali ko vidi, da si ne more od tujca ničesar drugzega izprostiti, veli mu, naj vendar pové dober svèt. Tujec je k temu takoj pripravljen, in reče: „Zapomni si dobro, da ne bodeš vprihodnje nikogar prej čez vodo prepeljal, predno ga ne bodeš tirjal za plačilo!“

Tonej B.